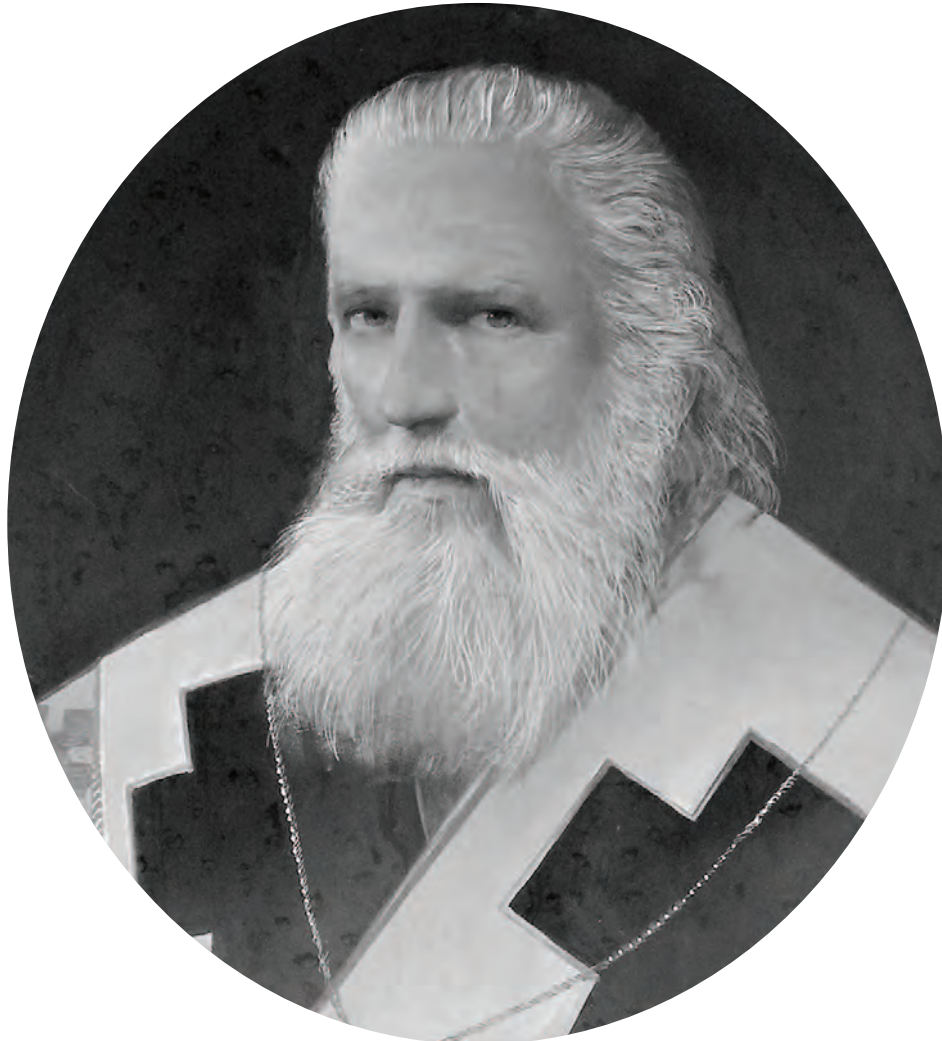

Вшанування митрополита **Андрея Шептицького** та його спадку

22 – 29 квітня 2012 р.

ТОРОНТО | ОТТАВА | ВАШИНГТОН | НЬЮ-ЙОРК

Українсько-єврейська зустріч (УЄЗ)

Протягом століть територія сучасної України була місцем зустрічі різноманітних культур, що буяли і розвивалися, а також місцем проживання однієї з найстаріших та найбільш численних єврейських громад у Східній Європі.

Ця громада, що переважно складалася з євреїв-ашкеназів, мешкала поруч із місцевим християнським українським населенням протягом довгих періодів, позначених нормальним співіснуванням та багатогранним взаємозаплідненням культур.

“Українсько-єврейська зустріч” – це ініціатива, що її було засновано 2008 р. на переконанні, що ці два народи можуть багато виграти від кращого розуміння як своєї спільної історії, так і історії кожного з них окремо – в усій її складності.

*Наші історії неповні
одна без одної.*

Українсько
Єврейська
Зустріч

1508 Kenneth Drive,
Mississauga, ON L5E 2Y5
Tel: 416-534-5300
Fax: 905-271-9208
Email: ujei.info@gmail.com

Зміст

2	Привітання від Стівена Харпера, члена парламенту, Прем'єр-міністра Канади
3	Привітання від Джейсона Кенні, члена парламенту міністра громадянства, іміграції та мультикультуралізму
4	Митрополит Андрей Шептицький
6	Перебіг програми
13	Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій

PRIME MINISTER • PREMIER MINISTRE

April 22-27, 2012

Greetings from the Prime Minister

I am pleased to welcome leaders of the Ukrainian Council of Churches and Religious Organizations (UCCRO) to Canada at the invitation of the Ukrainian-Jewish Encounter (UJE) Initiative. I greatly admire the efforts of the UJE to promote mutual understanding between the Ukrainian and Jewish peoples.

This historic visit is a wonderful opportunity to honour the millennium-long relationship between the Ukrainian and Jewish peoples. A dialogue between distinguished leaders from the two communities encourages thoughtful consideration of the historical challenges each group has surmounted. By developing this understanding, you are fostering new relationships, addressing prevailing stereotypes and honouring the memory of the victims of past crimes.

It is especially significant that you are honouring the legacy of Metropolitan Andrei Sheptytsky. As a prominent religious leader, he spoke out against murder and acted to shelter Jews. His compassion and courage made him a role model and an exemplar of the values that the Ukrainian and Jewish people aspire to uphold to this day.

I understand the importance of learning from the past. “Never again” must be more than words – it must be defined by actions. In 2013, Canada will chair the Taskforce for International Cooperation on Holocaust Education, Remembrance and Research (ITF). The goals of the UJE are a wonderful complement to our efforts to press for global action through the ITF. I commend everyone involved in organizing the UJE initiative.

On behalf of the Government of Canada, I offer my best wishes to UJE and UCCRO. I hope members of both the Ukrainian and Jewish communities will participate in this visit and extend their support to the work of UJE.

Sincerely,

The Rt. Hon. Stephen Harper, P.C., M.P.
Prime Minister of Canada

1812.gc.ca

Minister
of Citizenship
and Immigration

Ministre
de la Citoyenneté
et de l'Immigration

Ottawa, Canada K1A 1L1

Greetings from the Minister of Citizenship, Immigration and Multiculturalism

I am pleased to join Prime Minister Stephen Harper in welcoming leaders of the Ukrainian Council of Churches and Religious Organizations (UCCRO) to Canada for a visit hosted by the Ukrainian Jewish Encounter (UJE).

As Minister responsible for Multiculturalism, I am pleased that such a landmark visit is taking place in Canada, where our vibrant Jewish and Ukrainian communities have been developing a relationship that can serve as a model for cooperation. Both communities are actively engaged in unique initiatives, such as the Ukrainian Jewish Encounter, which seeks both to encourage open and honest dialogue about historical experiences and to chart a new course for the future.

Metropolitan Andrey Sheptytsky, to whom the visit is dedicated, is particularly worthy of a shared interest. Although Metropolitan Sheptytsky led the Ukrainian Greek Catholic Church through a time of great turmoil for Ukrainians, he always strove for harmony between ethnic and religious groups and led by example. Notably, he learned Hebrew and risked much to save the lives of Jewish children during the Second World War.

This visit will contribute to a more thorough understanding of this righteous figure in shared Ukrainian and Jewish history and will undoubtedly draw the interest of all Canadians. I wholeheartedly commend the organizers on their efforts and I look forward to joining the participants in Ottawa.

Sincerely,

The Honourable Jason Kenney, PC, MP
Minister of Citizenship, Immigration and Multiculturalism

Митрополит Андрей Шептицький

Митрополит-архієпископ Андрей Шептицький був видатним громадським активістом і культурним діячем. Але насамперед він був відданим християнином та ієрархом церкви, який став для своєї пастви лідером патріархального масштабу. Його кар'єра, що протяглася майже на всю першу половину 20-го століття, розвивалася на історичній території під назвою Галичина, розташованій в серці Центральної Європи. Галичина була багатокультурною землею, в якій жили декілька народів, зокрема, українці, поляки та євреї. За життя Шептицького вона потрапляла під владу не менш як п'яти держав: Габсбурзької Австро-Угорщини, Західноукраїнської Народної Республіки, Польщі, нацистської Німеччини та радянської України у складі Радянського Союзу.

Шептицький народився 29 липня 1865 р. у маєтку його родини у селі Прилбичі, що сьогодні знаходиться на території України, поруч із кордоном з Польщею. Шептицькі були родиною русинських/українських шляхтичів, полонізованих у 18-му столітті. Майбутній митрополит, названий при народженні Романом, виховувався як римо-католик, поляк, шляхетського походження підданий імперії Габсбургів. Досягши двадцятирічного віку, Роман вирішив повернутися до церкви своїх предків. Він прийняв візантійський (грецький) ритуал Католицької церкви, вступив до монастиря василіян та обрав собі в якості нового християнського імені ім'я Андрей.

Здобувши докторські ступені з права і теології, отець Андрей був висвячений на священика (1892) і після того швидко піднявся в ієрархії Греко-католицької церкви: займав чільні позиції у двох монастирях, був професором семінарії та єпископом діоцезії. 1900 р. Рим призначив його архієпископом Львівським і митрополитом Галицьким. Андрею Шептицькому судилося бути провідником Греко-католицької церкви наступні майже півсотні років – період, позначений двома жорстокими світовими війнами та руйнацією всіх держав, які певний час керували Галичиною. Часті іноземні вторгнення, зміни режиму та підпільні рухи, що знаходилися в опозиції до держав, що мали владу над територією, залишили глибокий слід у житті митрополита. Він пережив арешт, вигнання і гостру критику за те, що деякі вважали його політично нереалістичною та пацифістською політикою, з одного боку, або його занадто угідливою позицією, з іншого.

Протягом усіх всіх бурхливих десятиліть митрополит Шептицький послідовно захищав релігійні, соціальні, громадянські та національні інтереси своєї етнічно української пастви. Ці зусилля набували різних форм: підтримка української освіти та наукової діяльності, опозиція до антиукраїнських заходів, що вживалися у Галичині під владою Польщі, заснування сучасної клініки та музею предметів народного та релігійного мистецтва, наближення зі світом східно-православного християнства, а також підтримка українських урядів, що боролися за незалежність наприкінці 1-ї світової війни, а потім знову в перші роки 2-ї світової війни.

Незважаючи на свої симпатії до політичних устремлінь українців, митрополит Шептицький ніколи не втрачав з поля зору важливість основних моральних принципів та недоторканності людського життя. Виходячи з цього, він засуджував здійснювані з політичною метою вбивства, що чинилися в ім'я української національної справи – чи жертви були габсбурзькими австрійськими та польськими чиновниками, чи українськими активістами, яких вбивали інші українці. Під час 2-ї світової війни з великим ризиком для власного життя він виступив із критикою нацистських володарів Галичини та тих осіб з числа його власної християнської пастви, які вчиняли або попускали тому, що він називав “політичним вбивством”, зокрема, вбивствам євреїв. Він закликав свою громаду дотримуватися заповіді “Не вбий”, яку він поєднав із приписом “Люби свого ближнього, як самого себе”. Роблячи те, чого він вимагав і від інших, Шептицький надавав прихисток євреям сам, а також влаштовував їх прийняття під захист греко-католицьких монастирів, таким чином захистивши сотні єврейських дітей, багато з яких пережили війну та Голокост і змогли розповісти свої історії, повні вдячності надзвичайним вчинкам митрополита.

Коли 2-а світова війна наближалася до завершення і німецькі війська відступали, влітку 1944 р. до Галичини прибули радянські війська. Митрополит, який був похилого віку і вже немічний, зробив все, що міг, аби захистити Греко-католицьку церкву від щодалі більш обмежувальних заходів, нав'язуваних їй новим радянським режимом. Митрополит Шептицький боявся найгіршого – знищення його церкви, – хоча його було визволено від необхідності стати свідком процесу, який за декілька років справді вилився у знищення церкви та її вимушений перехід у підпілля. Його було вбережено від того, аби стати свідком цієї трагедії, бо він мирно помер уві сні в митрополичій резиденції у Львові 1 листопада 1944 р.

За більше як півсотні років, що минули з його смерті, Українську греко-католицьку церкву було відновлено, і прихильники Шептицького, як християни, так і нехристияни, закликали Ватикан беатифікувати його – перший крок у процесі оголошення його святим. Оскільки робота над втіленням у життя ідеї його беатифікації, як і визнання його ізраїльською організацією “Яд Вашем” одним із Праведників світу, продовжується, ми маємо привілею віддати належну шану та черпнути морального натхнення зі спадку цього, як висловилася одна врятована від Голокосту людина, “духовного гіганта” – митрополита Андрія Шептицького

Проф. Роберт Пол Маґочі, член Королівського товариства Канади,
кафедра україністики Університету Торонто

Неділя, 22 квітня (Торонто)

Прибуття делегатів

18:00

Прийняття

Готель Park Hyatt Yorkville,
18-й поверх, салони 1 і 2 на даху

19:00

Вечеря

Готель Park Hyatt Yorkville,
18-й поверх, салони 1 і 2 на даху

Понеділок, 23 квітня (Торонто)

9:30

Виїзд з готелю

10:00-11:30

Зустріч з **Й. В. кардиналом Томасом Коллінзом**,
архієпископом Торонто (Римо-Католицька церква)

11:30-17:30

Тур по Ніагарському водоспаду і засідання ВРЦіРО

18:30

Вечеря та бесіда з лідерами української та єврейської громад
Готель Park Hyatt Yorkville

Вівторок, 24 квітня (Торонто і Оттава)

8:00	Виїзд до аеропорту
9:40	Переліт до Оттави
11:30	Тур по парламенту Канади
12:00	Обід Парламентський ресторан
13:30	Перехід до Галереї спікерів
14:00	Заява щодо митрополита Шептицького та роботи, що її проводили представники інших віросповідань в Україні; виступи міністрів та членів парламенту
15:45	Міжконфесійне зібрання в синагозі Махзікей Хадас Під егідою рабина Реувена Булки
18:00	Прийняття Fairmont Chateau Laurier, зала для прийомів
19:00	Вечеря Fairmont Chateau Laurier, зала для прийомів

Середа, 25 квітня (Оттава і Вашингтон)

- 8:30 Переїзд до Інституту ім. митрополита Андрія Шептицького
- 9:00-11:00 **Етичні дії в екстремальних умовах**
Симпозіум організований ініціативою “Українсько-єврейська зустріч” у співпраці з Інститутом східно-християнських досліджень ім. Шептицького Університету Сент-Пол, а також кафедрою україністики Університету Оттави
- 9:00-9:15 **Вступні зауваги:**
Преп. Стівен Войціховський, директор Інституту ім. Шептицького
Джеймс Темерті, голова ради “Українсько-єврейської зустрічі”
Привітання від України:
Верховний архієпископ / Патріарх Святослав Шевчук, Українська Греко-католицька церква
Рав Яков Дов Блайх, Головний рабин Києва та України
- 9:15-11:30 **Засідання-дискусія:**
Головує: **Преп. Пітер Ґаладза**, професор літургії кафедри сім’ї Кьюл, Інститут Шептицького
Ліліана Гентош, кафедра історії Католицької церкви, Інститут історичних досліджень Львівського національного університету.
Мирослав Маринович, віце-ректор Українського католицького університету, Львів
Преп. Андрій Чірковський, професор східно-християнської теології і духовності кафедри сім’ї Кьюл, Інститут Шептицького

Середа, 25 квітня (Оттава і Вашингтон)

13:00	Обід Fairmont Chateau Laurier, Канадська кімната
15:00	Виїзд до аеропорту
17:50	Переліт до Вашингтона
20:00	Вечеря Готель Park Hyatt Washington, кімната Victoria Park

Четвер, 26 квітня (Вашингтон)

- 8:30 Переїзд до Американського музею вшанування пам'яті жертв Голокосту
- 9:15 Тур по музею
- 12:00 Обід і засідання-дискусія:
Модерує: Пол Шапіро, директор Центру поглиблених досліджень Голокосту
Мартін Дін, науковий співробітник Центру поглиблених досліджень Голокосту:
“Табори та ґетто в окупованій нацистами Україні”
Олександр Маріченко, дослідник за грантом Діани та Говарда Воль 2011/12 р., Центр поглиблених досліджень Голокосту:
“Радянські табори для військовополонених в Україні”
Сюзанна Браун-Флемінг, директор програм академічного обміну, Центр поглиблених досліджень Голокосту:
“Робота ініціативи Яхад – In Unum”
Пол Шапіро, директор Центру поглиблених досліджень Голокосту:
“Рятування”
- 13:30 Післяобідня програма включатиме візити до пам'ятника жертвам Голодомору і пам'ятника Тарасу Шевченку
- 16:30 Переїзд до Сенату Сполучених Штатів Америки
Зустріч під егідою **сенатора Джозефа Лібермана**
- 18:30 Переїзд до Посольства України в Сполучених Штатах Америки
- 19:00 Прийняття
Посольства України в Сполучених Штатах Америки
- 21:30 Переїзд до готелю Park Hyatt Washington

П'ятниця, 27 квітня (Вашингтон і Нью-Йорк)

7:00	Виїзд до вокзалу Union Station
8:00	Виїзд на поїзді до Нью-Йорка
10:45	Переїзд до готелю Jumeirah Essex House
12:00	Зустріч і обід з лідерами єврейських громад США Під егідою Рональда Лаудера , президента Всесвітнього єврейського конгресу
14:15	Переїзд в Український музей
14:45	Зустріч з українською громадою США; прийняття
17:00	Переїзд до готелю Jumeirah Essex House
19:00	Переїзд на службу зустрічі шабату та суботню вечерю до синагоги Park East Під егідою рабина Шнайєра і рабина Блайха
21:30	Переїзд до готелю Jumeirah Essex House

Субота, 28 квітня (Нью-Йорк)

Участь у релігійних службах

10:00 Зустріч з представниками українською громади в Америці

18:00 Підсумкова вечеря для делегатів

Готель Jumeirah Essex House,
кімната Hyde Park

Sunday April 29 (New York)

Участь у релігійних службах

16:00 Виїзд до аеропорту

Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій (ВРЦіРО)

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ, СВЯТИШИЙ ПАТРІАРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТ

В миру Михайло Денисенко, народився 1929 р. у с. Благодатне (Донецька область). У 1946 р., після закінчення середньої школи, вступив до Одеської духовної семінарії, яку закінчив з відзнакою і того ж року вступив до Московської духовної академії, де і прийняв чернечий постриг з ім'ям Філарета. У січні 1950 р. Патріархом Московським і всієї Русі Алексієм був рукопокладений в сан ієродиякона, а 18 червня 1951 р. (у день Св. Трійці) — у сан ієромонаха. Після закінчення Московської духовної академії 1952 р. Філарет викладав в духовних семінаріях

та обіймав різні посади в православній ієрархії в Україні, Єгипті, Росії та Австрії. 1966 р. Філарета було возведено у сан архієпископа і призначено Екзархом України, архієпископом Київським і Галицьким, постійним членом Священного Синоду РПЦ.

В 1968 р. возведений у сан митрополита. У 1960 – 80-х рр. брав активну участь у міжнародній миротворчій та міжконфесійній діяльності.

У липні 1990 р. українським єпископатом Філарета було одноголосно обрано Предстоятелем УПЦ, яка того ж року отримала від РПЦ права незалежності і самостійності в управлінні. Після смерті другого глави УПЦ КП, Патріарха Володимира (Романюка) у жовтні 1995 р. Філарета було обрано Патріархом Київським та всієї Русі-України. За церковну та миротворчу діяльність Філарет нагороджений багатьма орденами і медалями незалежної України, СРСР, Православних Церков, українських та іноземних громадських організацій.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ (ШЕВЧУК), ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП КИЄВО-ГАЛИЦЬКИЙ, ОТЕЦЬ І ГЛАВА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Народився 1970 р. у м. Стрию, Львівської обл. Після закінчення богословських студій в Буенос-Айресі та Львові пан Шевчук став священником (1994). У 1994 – 1999 рр. продовжив навчання у Папському університеті св. Томи Аквінського (Рим, Італія), де здобув докторат з відзнакою *Summa cum laude* в галузі богословської антропології. У 1999 – 2000 рр. — префект Львівської духовної семінарії Святого Духа. У 2000-2007 рр. служив віце-ректором тієї ж Семінарії і паралельно займав ряд інших постів в релігійно-навчальних закладах та в церковній ієрархії.

14 січня 2009 року Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення отця доктора Святослава Шевчука, ректора Львівської духовної семінарії Святого Духа, Єпископом — помічником єпархії Покрова Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі. Архиєрейська хіротонія відбулася 7 квітня 2009 року, у день свята Благовіщення Пресвятої Богородиці, в Архикатедральному соборі Святого Юра у Львові. 10 квітня 2010 року призначений Апостольським Адміністратором єпархії Покрова Пресвятої Богородиці.

23 березня 2011 року на Виборчому Синоді Єпископів УГКЦ обраний Главою УГКЦ. 25 березня цей вибір благословив Папа Римський Венедикт XVI. Введений на престол 27 березня 2011 року у Києві, у Патріаршому соборі Воскресіння Христового.

МАРКІЯН ТРОФИМ'ЯК, КЕРУЮЧИЙ СПРАВАМИ РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ, ЄПИСКОП

Народився 16 квітня 1947 р. в селищі Козова (Тернопільська область). Навчався у Львові і Ризі, де після закінчення місцевої семінарії 1974 р. був рукопокладений у сан священника. Служив настоятелем храмів в декількох українських містах.

16 січня 1991 р. Маркіяна Трофим'яка було призначено допоміжним єпископом архієпархії Львова. 2 березня того ж року відбулася єпископська хіротонія. 25 березня 1998 р. М. Трофим'яка було призначено єпископом Луцька.

Він представляє Католицьку Церкву на засіданнях Всеукраїнської Ради Церков і Релігійних Організацій.

РАБИН ЯКОВ ДОВ БЛАЙХ, ГОЛОВНИЙ РАБИН КИЄВА ТА УКРАЇНИ

Народився у Нью-Йорку (США) 19 жовтня 1964 року. Він отримав освіту у єшивах Чікаго, Клівленда, Нью-Йорка, а також навчався в Ізраїлі. У січні 1990 р. після закінчення єшиви Карлін Столін у США рабина Якова Дова Блайха було направлено до Києва на запрошення євреїв України, з яким вони звернулися до Ребе Карлін Столін із проханням допомогти відновити єврейське релігійне життя та освіту в Україні. Рабин Блайх заснував багато єврейських освітніх організацій. У 1997 році Президент Держави Ізраїль нагородив Рабина Блайха Міжнародною винагородою Ієрусалиму за значний внесок у розвиток єврейської освіти у діаспорі. Рабин Яков Дов Блайх також є засновником Об'єднання юдейських релігійних організацій України і співзасновником Єврейської конфедерації України. З 1998 року він є членом Всеукраїнської Ради церков та релігійних організацій. Рабин Яков Дов Блайх — Віце-президент Всесвітнього Єврейського конгресу, Віце-президент-скарбник Європейського Єврейського конгресу та виконуючий обов'язки Голови правління Конференції європейських рабинів.

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ МИТРОПОЛИТ МЕФОДІЙ

Народився 11 березня 1949 р. у с. Копиченці Гусятинського р-ну Тернопільської області. Вищу духовну освіту отримав у Московській духовній семінарії й Московській духовній академії.

Священниче рукоположення відбулося 1981 р. (Руська православна церква).

Архієрейське рукоположення: 1995 р. (Українська православна церква — Київський патріархат).

Святителями були патріарх Київський і всієї Руси-України Володимир (Романюк), єпископ Донецький і Луганський Ізяслав (Карга).

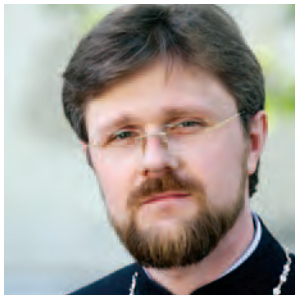
У травні – жовтні 1995 р. — єпископ Хмельницький і Кам'янець-Подільський (УПЦ-КП).

19 жовтня 1995 р. відійшов від УПЦ-КП. Визнав юрисдикцію патріарха Київського і всієї України Димитрія (Яреми).

1997 р. піднесений в сан архієпископа, 1999 р. — у сан митрополита.

1 березня 2000 р. обраний місцеблюстителем Патріаршого престолу; 14 вересня 2000 р. — предстоятелем Української автокефальної православної церкви.

ПРОТОІЄРЕЙ МИКОЛАЙ ДАНИЛЕВИЧ (УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА — МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ)

Народився в 1977 р. в Рівненській області.

Навчався у Почаївській духовній семінарії, у Московській духовній академії, Патрському університеті (Греція) та в університеті м. Реджо ді Калабрія (Італія) (1994 – 2003).

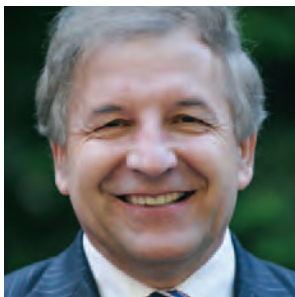
У 2003 – 2007 рр. працював викладачем Стрітенської духовної семінарії (м. Москва).

У 2004 – 2007 рр. — співробітник Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського Патріархату.

2006 року був рукопокладений в сан диякона митрополитом Смоленським і Калінінградським (нині Патріархом Московським і всієї Русі) Кирилом. Наступного року повертається до України, де продовжує викладацьку діяльність у духовних школах Києва та роботу у Відділі зовнішніх церковних зв'язків Української Православної Церкви. 2007 р. М. Данилевич був рукопокладений в сан священика єпископом (нині архієпископом) Бориспільським Антонієм, а 2008 р. возведений в сан протоієрея.

З 2007 р. — співробітник, секретар, заступник голови Відділу зовнішніх церковних зв'язків Української Православної Церкви.

В'ЯЧЕСЛАВ НЕСТЕРУК, ГОЛОВА ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ

Народився 1953 р. на Рівненщині у сім'ї віруючих. Покаявся та прийняв хрещення по вірі у 1974 р. Через кілька років був обраний на дияконське служіння у Першій баптистській церкві м. Рівного. Був направлений церквою на Заочні біблійні курси до Москви. 1990 р. рукопокладений на служіння в тій самій церкві. Працює з навчальною програмою Біблійного інституту, з часом приймає відповідальність керувати нею по Рівненській області, потім — по Україні.

1994 р. його обирають заступником старшого пресвітера по Рівненській області. 1996 р. стає старшим пресвітером по області. Того ж року отримує ступінь “Доктор служіння”. 2002 р. був обраний заступником Голови ВСО ЄХБ. 12 травня рішенням 25-го з'їзду ВСО ЄХБ обраний Головою ВСО ЄХБ.

Одружений, має двох дочок та сина. Родина Нестеруків виростила 8 прийомних дітей

МИХАЙЛО ПАНОЧКО, ПРЕЗИДЕНТ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ – П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ

Народився 1951 р. у селі Сулимів Жовківського району Львівської області, в сім'ї віруючих батьків.

1976 р. був обраний церквою на пресвітерське служіння у с. Сулимів та рукопокладений братом Р. І. Біласом 1980 року. З 1976 по 1998 р. — пастор церкви у с. Сулимів на додаток до кількох інших постів в церковних структурах Львівської області.

20 травня 1998 р. Михайло Степанович Паночко на Всеукраїнському з'їзді Церков ХВЄП був обраний Головою Союзу Церков Християн Віри Євангельської — П'ятидесятників та рукопокладений у сан єпископа. У 1998 – 2000 рр. був обраний президентом Євроазіатського Об'єднаного Союзу Християн Віри Євангельської, опісля перейменованого у Міжнародну Асамблею Християн Віри Євангельської, та надалі працював у різних керівних структурах асоціацій християн-євангелістів — як українських, так і міжнародних. 21 травня 2010 р. на XVI з'їзді ЦХВСУ переобраний на четвертий термін Старшим єпископом. У серпні 2010 р. був обраний членом президіума РЕФ (П'ятидесятницька Європейська Співдружність).

ЛЕОНІД ПАДУН, СТАРШИЙ ПАСТОР (СТАРШИЙ ЄПІСКОП) УКРАЇНСЬКОЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Є старшим пастором Християнської церкви «Слово життя» м. Донецька, ректором Біблійного інституту «Слово життя», членом Всеукраїнської ради церков і релігійних організацій (ВРЦіРО), співзасновником і членом Наради представників християнських церков України, співзасновником і членом Ради євангельських протестантських церков України.

Леонід Падун представляє євангельський протестантський рух на всеукраїнському рівні в державно-церковному та міжконфесійному діалозі та є повноправним членом загальноновизнаних міжконфесійних асоціацій.

За вагомий особистий внесок у розвиток духовності в Україні, багаторічну плідну церковну діяльність був нагороджений у липні 2008 року високою державною нагородою — орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

ВАСИЛЬ РАЙЧИНЕЦЬ, СТАРШИЙ ЄПИСКОП СОЮЗУ ВІЛЬНИХ ЦЕРКОВ ХРИСТИЯН ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ВІРИ УКРАЇНИ (ВЦХЄВУ)

Народився 1952 р. у багатодітній сім'ї проповідника та євангеліста. 1952 р. батька засудили за християнську віру та проповідь Євангелія з позбавленням волі терміном на 25 років. Вихованням займалась мати, виріс напівсиротою у тяжких умовах репресованої сім'ї. В 1968 році закінчив середню школу та одразу почав працювати, щоб матеріально підтримати сім'ю. 1969 році вступив у завіт з Богом через святе водне хрещення. 1972 році одружився і з того часу виховав шістьох дітей, всі вони віруючі. 1974 році був обраний церквою ХЄВ с. Поляна на дияконське служіння. У 1979-1983 рр. навчався у Москві на пасторсько-регантському Біблійному відділенні. 1987 р. був обраний церквою ХЄВ с. Поляна на пасторське служіння. 1990 р. на 1-му з'їзді СВЦХЄВУ був обраний заступником Старшого пресвітера Союзу. З початку 1991 року заснував євангелізаційне служіння для відпочиваючих в санаторіях в селищі Поляна.

1992 р. став першим ректором та викладачем Вищої Духовної Школи для виховання служителів СВЦХЄВУ. З 1992 року і дотепер співпрацює з декількома міжнародними благодійними організаціями в проектах надання гуманітарної допомоги різним соціальним закладам та окремим людям, які живуть за межею бідності в Україні. 2006 року — член Ради Євангелістських Протестантських Церков України

ВІКТОР АЛЕКСЕЄНКО, ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНСЬКОЇ УНІОННОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЦЕРКВИ АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ

Народився 26 грудня 1969 р. у м. Біла Церква, Київської обл. 1991 р. був рукопокладений у сан пресвітера Церкви Адвентистів сьомого дня, а 1998 р. — у сан пастора. Здійснював служіння у різних містах України: 1991 р. — м. Тростянець Вінницької обл., 1994 р. — м. Житомир, 1998 р. — м. Донецьк. 2001 р. був обраний секретарем Східної конференції Української уніонної конференції Церкви АСД, в 2004 році — обраний президентом цієї ж конференції. 2006 р. разом із родиною переїздить до Москви, оскільки був запрошений на служіння директором Відділу суботньої школи Євро-Азіатського дивізіону Церкви АСД.

Делегатами ІХ з'їзду Української Уніонної Конференції Церкви АСД, який відбувався 29 серпня 2010 р., обраний президентом УУК Церкви АСД.

2000 р. закінчив Заокську Духовну Академію та отримав ступінь бакалавра богослов'я. 2010 р. закінчив Університет ім. Ендрюса і отримав ступінь магістра богослов'я.

Має родину: дружину Алексєєнко Аллу Павлівну, сина Олега (20 років) та доньку Аліну (14 років).

ШЕЙХ АХМЕД ТАМІМ, МУФТІЙ УКРАЇНИ, ГОЛОВА ДУХОВНОГО УПРАВЛІННЯ МУСУЛЬМАН УКРАЇНИ

Народився 1956 р. у Лівані. 1976 р. приїхав до України, де навчався на факультеті обчислювальної техніки Київського Політехнічного Інституту. 1982 р. отримав вищу освіту зі спеціальності «Мікропроцесорні системи і локальні мережі». Громадянин України, одружений, має 5 дітей.

Ісламську теологічну освіту отримав на теологічному факультеті «Імам Ауза'їй» в Арабському університеті м. Бейрут. Має ступінь бакалавра богослов'я. Є автором книг

у галузі різних ісламських наук. Значні знання з теології Ісламу шейх Ахмед Тамім отримав від свого вчителя і духовного наставника, видатного теолога сучасності, відомого вченого-мухаддіса країн Шама шейха Абдулли Аль-Харарі, який дав йому іджазу (дозвіл) на викладання ісламських наук за всіма його книгами та на передачу Тарикатів «Ріфа'їя» та «Кадірїя».

Шейх Ахмед Тамім також має іджазу на передачу Тарикату «Накшабандїя» від голови імамів-хатибів емірату Дубаї (ОАЕ) шейха Мухамада Аділя Азізата Аль-Кайялі Аль-Хасані.

ГРИГОРІЙ КОМЕНДАНТ, ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА

Григорій Комендант народився 1946 р. у с. Ставище на Хмельниччині. Його батько та його дід (репресований 1939 р.) також були пасторами баптистських громад. 1965 року Г. Комендант прийняв водне хрещення по вірі.

1968 р. розпочав проповідницьку діяльність, 1971 р. — рукопокладений на диякона. 1973 року після завершення Московських заочних біблійних курсів — єдиного протестантського закладу Радянського Союзу — розпочав служіння в сані пресвітера церкви ЄХБ у м. Дунаєвці

на Хмельниччині. Богословську освіту підвищив у 70-х рр. у Духовній семінарії Гамбурга. З 1977 р. — пресвітер Ірпінської церкви ЄХБ. У 1979 – 1981 рр. ніс служіння старшого пресвітера по Україні. 17 липня 1981 р. на Республіканській Раді обраний заступником старшого пресвітера по Україні.

1994 р. обраний головою ВСО ЄХБ. Керував союзом ЄХБ до XXV з'їзду ВСО ЄХБ (травень 2006 р.). Після цього очолив новостворену Духовно-дорадчу раду при керівництві ВСО ЄХБ. 1995 р. обраний віце-президентом Всесвітнього союзу баптистів, громади якого існують в 214 країнах світу. У 2001 – 2003 рр. був президентом Європейської Баптистської Федерації.

20 червня 2007 року обраний президентом Українського біблійного товариства.

ЄВСТРАТІЙ (В МИРУ — ІВАН ЗОРЯ), СЕКРЕТАР СВЯЩЕННОГО СИНОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ, АРХІЄПІСКОП

Народився 1977 р. в м. Черкаси. Після завершення навчання у середній школі 1994 р. поступив до Київської духовної семінарії УПЦ Київського Патріархату, а після закінчення в 1997 році — до Київської духовної академії. Викладач Київської православної богословської академії.

З 1997 по 1998 р. — іподиякон Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета. 1997 р. вступив до Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря м. Києва. З благословення Патріарха 12 квітня 1998 р. пострижений

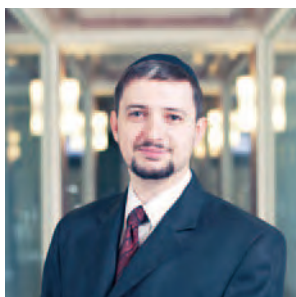
у чернецтво з іменем Євстратій, рукоположений на єродиякона, а згодом і єромонаха. Призначений штатним священиком Михайлівського Золотоверхого собору. Після закінчення служби прес-секретарем Київської, Патріархії Євстратій був возведений у сан ігумена, а 4 лютого 2007 р. — у сан архимандрита.

13 травня 2008 р. Священним синодом обраний на єпископа Васильківського, вікарія Київської єпархії, з призначенням головою Інформаційно-видавничого управління Київської Патріархії.

З 13 травня 2011 року — єпископ Богуславський, вікарій Київської єпархії.

23 січня 2012 р. отримав сан архієпископа та призначений керуючим Чернігівською єпархією УПЦ КП.

ГЕННАДІЙ БІЛОРИЦЬКИЙ, ЮРИДИЧНИЙ РАДНИК ГОЛОВНОГО РАБИНА М. КИЄВА ТА УКРАЇНИ І ЄВРЕЙСЬКОЇ КОНФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНИ

Навчався у київській єврейській школі «Орах Хайм», закінчив з відзнакою юридичний факультет Міжнародного Соломонова університету та здобув ступінь магістра міжнародного права з відзнакою в Українській академії зовнішньої торгівлі. Наразі захищає дисертацію на здобуття ступеню кандидата юридичних наук в Інституті держави і права ім. Корецького Національної академії наук України.

Г. Білоричський є членом Колегії адвокатів України і численних громадських рад по взаємодії з церквами

та релігійними організаціями, у тому числі: при Міністерстві Культури України, Міністерстві освіти і науки України, Міністерство охорони здоров'я тощо. За ротацією він виконує обов'язки голови Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій, є членом гуманітарної комісії при Кабінеті Міністрів України, Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі.

Г. Білоричський є співавтором низки законопроектів та законодавчих ініціатив у галузі прав і свобод людини, захисту етнічних і релігійних меншин, а також у царині правового регулювання боротьби з антисемітизмом.

ОЛЕКСАНДР ЗАЄЦЬ, ГОЛОВА ПРАВЛІННЯ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «ІНСТИТУТ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ», М. КИЇВ

Народився 1968 р., питаннями свободи віросповідання та державно-церковних відносин розпочав займатися з середини 1990-х років.

У 1999 – 2001 рр. працював помічником-консультантом народного депутата України. 2001 р. разом із групою однодумців заснував і очолив громадську організацію «Інститут релігійної свободи» (у 2001–2008 рр. — директор, з 2008 — голова Правління). У 2005 – 2008 рр. у якості експерта працював у складі Робочої групи з питань

свободи віросповідання при Секретаріаті Президента України та Експертної групи з питань свободи совісті Національної ради з питань культури і духовності при Президенті України. Є розробником низки законодавчих ініціатив та поправок до законів з питань свободи совісті та забезпечення діяльності релігійних організацій.

Наразі О. Заєць входить до складу Громадської ради при Міністерстві освіти і науки України з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями, Громадської ради при Міністерстві закордонних справ України з питань співпраці з релігійними організаціями, Ради директорів Української Асоціації релігійної свободи.

МИТРОФОРНИЙ ПРОТОІЄРЕЙ ОЛЕКСА ПЕТРІВ, К. Ю. Н., КЕРІВНИК ДЕПАРТАМЕНТУ ЗОВНІШНІХ ЗВ'ЯЗКІВ УГКЦ В УКРАЇНІ

Народився 1967 р. на Львівщині. 1984 р. закінчив середню школу і поступив на перший курс Лісомеханічного факультету Архангельського лісотехнічного інституту (Російська Федерація). Після строкової служби у війську і закінченні навчання на Механічному факультеті Львівського Лісотехнічного інституту та у Львівській Духовній Семінарії О. Петрів був висвячений на священика. З 1994 р. працював на посадах вікарія у справах молоді, катехизації та євангелізації, а після реорганізації — Голови Катехитичної комісії Самбірсько-

Дрогобицької єпархії Української Греко-Католицької Церкви. Одночасно в цей час служив адміністратором парафії Борислав-Губичі та працював вчителем християнської етики. З 1996 року Олекса Петрів працює секретарем Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ та протоколістом Синоду Єпископів УГКЦ.

Працював у складі робочих груп з опрацювання Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, а також — з розробки нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» у складі міжвідомчих робочих груп. Член науково-консультативної ради Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі та Громадської ради при Міністерстві культури України.

МАКСИМ ВАСІН, ВИКОНАВЧИЙ ДИРЕКТОР ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «ІНСТИТУТ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ», М. КИЇВ

Народився 1983 р. Освіта вища, у Донецькому Національному університеті здобув кваліфікацію магістра з правознавства (2005 р.). З жовтня 2004 р. на постійній основі працює в Інституті релігійної свободи — з початку на посаді експерта з правових питань, а з березня 2008 року обіймає посаду Виконавчого директора Інституту.

Працював над розробкою нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» та інших законопроектів у складі міжвідомчих робочих груп — при Міністерстві юстиції України (2006 р.), при Державному комітеті у справах національностей та релігій (2009 р.) та при Міністерстві культури України (з березня 2011 р. дотепер).

Є автором наукових публікацій з питань гармонізації державно-конфесійних відносин та законодавчого забезпечення релігійної свободи. Як експерт бере участь у міжнародних та всеукраїнських конференціях, проведенні досліджень та моніторингів з даної проблематики

АНАТОЛІЙ РАЙЧИНЕЦЬ, ПЕРШИЙ ЗАСТУПНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ УКРАЇНСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА

Народився 1979 р. у містечку Поляна, Закарпатської області, в християнській багатодітній родині священнослужителів. Його батько та дід були репресовані 1951 р. як служителі протестантської євангельської церкви. У 1996-1999 рр. навчався у Богословській Семінарії «Смірна» в Норвегії (м. Тонсберг) та здобув освіту за спеціальністю «практичне богослов'я». З 1999 по 2006 рік звершував служіння керівника молодіжного відділу в Союзі вільних церков християн євангельської віри України. 2008 р. був рукопокладений на служіння церкви та прийняв сан проповідника. 2006 р. закінчив Закарпатський державний університет та здобув кваліфікацію магістра з країнознавства та перекладача з іноземних мов. Володіє норвезькою, англійською, українською та російською мовами.

З 2005 року А. Райчинець очолив відділ зовнішніх відносин УБТ по всій країні. Одночасно зі служінням у вищезгаданому відділу з 2007 р. він є уповноваженим представником Об'єднаних Біблійних Товариств (загалом представлених у 149 країнах) в країнах Центральної Азії. За рішенням Центрального Правління УБТ з квітня 2008 року він займає посаду заступника генерального секретаря УБТ. А. Райчинець є автором книги про керівників протестантських євангельських конфесій «Воздвигнутые Богом».